

Nr 415.

Av herr **Johnsson** i Skoglösa, om viss ändring i lagen om rätt till fiske.

Enligt 5 § lagen den 1 december 1950 om rätt till fiske må i enskilt vatten fiske bedrivas endast av jordägaren eller av den som enligt avtal, urminnes hävd, dom eller skattläggning eller på annan särskild grund äger rätt därtill.

Som ett undantag från denna regel stadgas i 11 § samma lag, att vid *Blekinge läns södra kust* (väster om Torhamns udde) varje svensk medborgare må med rörligt redskap fiska i enskilt vatten på ett avstånd ej understigande 300 meter från fastlandet eller från ö av minst 100 meters längd eller, där den stranden följande kurvan för högst tre meters djup går längre ut, utanför denna djupkurva. Med nät, som är att hänföra till rörligt redskap, samt med långrev och tobisnot är fisket fritt ända intill stranden. I fråga om Skånes östra och södra kuster må jämlikt 12 § varje svensk medborgare fiska i enskilt vatten med rörligt redskap.

Före ikraftträdandet av 1950 års fiskelag var den enskilda fiskerätten vid rikets ost- och sydkust i fråga om annat fiske än strömmingsfiske icke underkastad någon vidare begränsning än som följde av de allmänna stadgandena om rätt för envar att fiska med krok eller rev å djup i yttre skärgården och i havsbandet samt om skydd för oklandrad sedvana att utomskärs fiska med rörliga redskap. I sitt den 31 juli 1947 avgivna betänkande med förslag till fiskelag m. m. anförde emellertid fiskerättskommittén, att härutöver borde meddelas särskilda föreskrifter till förmån för frifisket vid — förutom Gotland — södra blekingekusten samt Skånes östra och södra kuster.

Beträffande Skånes östra och södra kuster förordade kommittén, att allt fiske med rörligt redskap skulle bli fritt överallt ända intill stranden. Detta förslag tillstyrktes praktiskt taget enhälligt av remissinstanserna.

Vad åter angår Blekinge läns södra kust framhöll kommittén, att motsättningarna mellan olika befolkningsgrupper här vore påfallande skarpa. Intressekonflikter förekomme ej blott mellan strandägare och icke strandägande fiskare utan även mellan sådana frifiskare, vilka idkade huvudsakligen garnfiske, samt dem som fiskade med not. De sedvanemässiga förhållandena vore också mycket oenhetliga och invecklade. Sedvanorna växlade starkt i olika trakter, och enligt kommitténs mening kunde någon mera utpräglad tendens hos desamma med undantag för fisket med större fasta redskap och med sillgarn knappast påvisas. Av uttalanden även från strandägarhåll syntes dock framgå, att fiske med rörliga redskap till på senare

är ganska allmänt bedrivits fritt, åtminstone ute på fjärdarna och över huvud på något avstånd från land.

Därjämte anförde kommittén, att det för en stor del av den icke strandägande fiskarbefolkningen i länet vore ett livsvillkor att kunna utnyttja även enskilt vatten för fiske med rörliga redskap. Å andra sidan skulle ett totalt frigivande av sådant fiske på många håll innebära ett alltför stort avsteg från nuvarande rättsvanor. Enligt kommitténs mening kunde en lämplig avvägning ske genom att det rörliga fisket gäves helt fritt ute på fjärdarna, närmare bestämt på större avstånd än 300 meter från stranden, medan däremot endast mindre begränsningar gjordes i den enskilda fiskerätten i strandvattnet. I enlighet härmed föreslog kommittén att vid Blekinge läns kust väster om Torhamns udde varje svensk medborgare skulle äga fiska med rörliga redskap även i enskilt fiskevatten, dock att i vatten, som låge mindre än 300 meter från stranden eller — där den stranden följande kurvan för högst tre meters djup ginge längre ut — innanför denna djupkurva, den fria fiskerätten allenast skulle avse fiske med nät och tobisnot.

Detta kommitténs förslag blev föremål för delade meningar bland remissinstanserna. Departementschefen ansåg för sin del att de därvid uttalade farhågorna att förslaget skulle få till följd ett intensivt och för fiskbeståndet förödande nätfiske av tillfällighetsfiskare voro överdrivna. Å andra sidan var han ej beredd att tillstyrka, att rätten till fritt fiske skulle ytterligare utvidgas. Han förklarade sig därför biträda kommitténs förslag.

Tredje lagutskottet anförde för sin del i denna fråga, att de lokala sedvanor, som obestriddigen förelåge, icke hade den territoriella omfattning, att på dem lämpligen borde byggas allmänna regler om frihet för envar att i enskilt vatten bedriva fiske med rörliga redskap över huvud eller med vissa slag av sådana redskap.

De sedvanor, som sålunda anförts till stöd för de i 11 § fiskelagen intagna stadgandena rörande fisket vid Blekinge läns södra kust, äro emellertid starkt växlande. Kommittén har i samband därmed framhållit, att spåren efter den gamla danska rättsuppfattningen om fiskets frihet för alla på det hela taget göra sig mindre starkt gällande i fråga om denna kust än vad fallet är beträffande Skåne och västkusten. Därvid har emellertid kommittén tillika understrukt, att de fria sedvanorna levt kvar på många håll, framför allt i länets västra del från trakten av Karlshamn till skånegränsen. På sistnämnda sträcka har sålunda fritt fiske med rörligt redskap förekommit i betydande omfattning.

Som redan nämnts är det för en stor del av den icke-strandägande blekingska fiskarbefolkningen tvivelsutan ett livsvillkor, att det fria fiskets ställning ej försvagas. I fråga om den västra delen av länets sydkust synas sedvanorna medge en större frihet än vad fallet är beträffande den övriga delen av denna kust med dess av skärgård betingade särskilda förhållanden. Ur skilda synpunkter torde det därför vara väl motiverat att jämställa åtminstone kuststräckan mellan gränsen till Skåne och Mörrumsåns mynning med Skånes östkust, som likaledes saknar skärgård. Otvivelaktigt

torde en sådan lösning bättre motsvara de tidigare förhållandena i denna trakt och bli till utomordentligt gagn för fiskarbefolkningen där.

Med anledning av vad sålunda anförts få vi hemställa,

att riksdagen måtte för sin del besluta om sådan ändring av fiskelagen, att varje svensk medborgare äger att fiska med rörligt redskap i enskilt vatten vid Blekinge läns södra kust å sträckan mellan Mörrumsåns mynning och gränsen mot Skåne.

Stockholm den 26 januari 1952.

Harald Johnsson

i Skoglösa.
